

Landbruget, er ikke Konkurrencen med Kunstsmørret her i Landet; denne ønske vi ikke at lægge flere Hindringer i Veien, end hvad der er høist nødvendigt, for at Hovedsiemedet med Loven, at værne om det danske Smør i Udlandet, kan ske Fyldest." Det samme Hensyn er bestemmende i de fleste andre Adresser, kun en enkelt, Formanden for „Viborg Amts landøkonomiske Forening“, opstiller som Lovens mindst ligesaa vigtige Siemed, at beskytte vore Smørproducenter i det indenlandske Forbrug og Torvehandelen, medens enkelte andre tager Forbehold i modsat Retning, med Henvisning til andre Samfundsklassers Interesser eller Samfundets Tarv i det Hele.

Udvalgets Flertal deler ganske den Betragtning, at ved denne Sags Behandling bør Hensynet til det udenlandske Marked være afgørende. Urimeligheden i at hvide indenlandsk Beskyttelse for en Vare, der er Gjenstand for en betydelig Udførsel, træder intetsteds klarere frem end netop overfor vor Smørproduktion. Konkurrencen kan ved Lov begrænses indenlands, men ikke udenlands. Hvad der betinger vor gunstige Stilling paa det engelske Marked, er, at vi ere og yderligere blive i Stand til at optage og beseire enhver Konkurrence. Der er endnu langt frem, til vi kan siges at have erobret det engelske Marked for fint Smør. Alt det Smør, der produceres i Danmark, udgjør næppe Halvdelen af, hvad England indfører, og i denne Indførsel deltager vi hidtil kun med ca. 1/7, hvorved dog maa bemærkes, at i Englands Indførsel indgaar en Mængde simple Vareer, navnlig Margarin, der ligger under Konkurrencen med dansk Smør. Dette, der hidindtil har havt sin bedste Affætning i Nord-England, maa i de sydligere Egne optage Konkurrencen med det fine engelske og franske Smør. Det gaar ikke an at slaa det Mindste af i Fordringen til Kvaliteten. Det er de fineste Sorter, der ikke alene herhjemme betales med flere Ore (indtil 8 Ore) over Topnotering, men som desuagtet baade finder

den sikreste Affætning og hder Kjøbmanden den bedste Fortjeneste. Der vil endnu være en yderligere Overpris at indvinde, ved at trænge igjennem paa Syd-Englands Smørmarked for allerfineste Vare. I Leveringen af fint Smør deltager nu med Held et stadig voksende Antal af Fælles- og Andelsmeierier, der kappes om at fuldkommengjøre deres Vare. Hvis Anstrængelserne paa dette Omraade i nogen kjendelig Grad svækkes, ja, hvis de ikke yderligere vokser med Konkurrencens Krav, saa vil vor fortrinlige Plads paa det engelske Marked lide Skade, og denne Skade vil være langt farligere end Konkurrencen med Margarin, som overhovedet ikke kan komme i Betragtning ved den her omhandlede Kappelstrid i England. Dersom man nu vilde indføre under den ene eller anden Form en Beskyttelse for vort Smør i indenlandsk Forbrug, og dersom det derved lykkedes (hvad der dog vilde være tvivlsomt) at forhøje Prisen herhjemme paa de simple Smørsorter, saa vilde Meierierne være fristede til, istedetfor at holde Stand i Kappelbet paa det engelske Marked, da at lade sig nøie med en lavere Pris herhjemme og spare sin Anstrengelse. Heri vil være en Fare saa stor, at den i Fremtiden langt vil kunne opveie den mulige øieblikkelige Fordel ved en forbigaaende Prisforhøielse paa det indenlandsk Marked, thi ogsaa her vilde Tilbudet blive saa stort, at Prisen atter maatte trykkes. Dersom dansk Smør i England trykkes ned til almindeligt 1ste Klasse Smør, vilde dette alene betyde et Tab for Landet af Millioner Kroner, og et tabt Marked kan vanskeliggere vindes tilbage end et nyt erobres. Vi ere derfor af den Ansættelse, at Foranstaltninger, der vilde virke som indenlandsk Beskyttelse for dansk Smør, ikke lade sig forene med det fra saa mange Sider udtalte Hovedsiemed med Loven at værges vort udenlandske Marked. Det bør herved yderligere bemærkes, at dersom det lykkedes at fordrive Margarin fra det indenlandsk Forbrug, vilde Konsekventien medføre Forbud mod de simple Smørvarer, der alle-